

Sygn. akt I CSK 490/18

POSTANOWIENIE

Dnia 28 marca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa P. S.
przeciwko K. S.
przy udziale Prokuratora Okręgowego w W.
o ustanowienie rozdzielczości majątkowej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 marca 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 24 października 2017 r., sygn. akt VI Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie powód wniósł skargę kasacyjną, a dla uzasadnienia wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania wskazał wyłącznie na oczywistą zasadność skargi. Lektura zaskarżonego orzeczenia nie dowodzi, aby Sąd w sposób oczywiście nieprawidłowy wyłożył lub zastosował prawo. Występująca w art. 52 § 1 k.r.o. klauzula „ważnych powodów” ma charakter elastyczny i pozostawia sądowi *meriti* szeroki margines swobody. Trafne są wypowiedzi Sądu II instancji co do granic tego marginesu, tzn. konieczności subiektywnej i indywidualizowanej oceny każdej sprawy, a także wskazanie orzecnictwa Sądu Najwyższego w zaskarżonym orzeczeniu, zgodnie z którym sama okoliczność istnienia między małżonkami separacji faktycznej nie przesądza o zasadności ustanowienia rozdzielności majątkowej. Oczywiście ocena konkretnej sytuacji może być kwestionowana, jednak polemika w tym zakresie mogłaby co najwyżej stanowić uzasadnienie zarzutów kasacyjnych. Nie oceniając merytorycznie stanowiska Sądu II instancji w tej sprawie, trzeba podkreślić, że nie naruszył on zakresu przyznanej mu swobody orzecniczej, zatem skarga nie jest oczywiście uzasadniona.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.